

Arrest

nr. 272 225 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 augustus 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 21 december 2016 (RvV 21 december 2016, nr. 179 924).

1.3. Naderhand diende verzoeker nog 8 volgende verzoeken om internationale bescherming in België en Nederland in.

1.4. Verzoeker werd op 7 december 2021 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden door de correctionele rechtbank van Dendermonde wegens diefstal.

1.5. Verzoeker tekende verzet aan tegen zijn veroordeling bij verstek.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 24 januari 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer :

Naam: H.(…)

Voornaam: H.(…) S.(…) H.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Irak

Alias: H.(…) H.(…) °(…), onderdaan van Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

v 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

v 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 07.12.2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een niet definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet ontvankelijk op 24.01.2022).

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België op 27.07.2015, 08.01.2017, 26.10.2017, 08.02.2018, 02.08.2018, 08.01.2019, 15.01.2020 en op 30.08.2021; in Nederland op 01.12.2020. Al deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten.

Zijn laatste asielaanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, beslissing betekend aan de betrokkene op 06.12.2021.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 21.12.2021 heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België en een partner in Nederland. Meer details hierover geeft de betrokkene niet. Uit het administratief dossier en de eerdere verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielaanvragen blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing.

In de bovenvermelde vragenlijst verklaart de betrokkene niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar met de dood bedreigd wordt. Betrokkene heeft maar liefst acht asielaanvragen ingediend in België en één in Nederland. Al deze aanvragen werden telken negatief afgesloten.

Betrokkene heeft met andere woorden niet kunnen bewijzen dat er vrees in het kader van artikel 3 EVRM bestaat. Artikel 3 EVRM is dan ook niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

v Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

(...)”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: H.(…)

Voornaam: H.(…) S.(…) H.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Irak

Alias: H.(…) H.(…) °(…), onderdaan van Irak

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24.01.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 07.12.2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechterbank van Dendermonde tot een niet definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet ontvankelijk op 24.01.2022).

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België op 27.07.2015, 08.01.2017, 26.10.2017, 08.02.2018, 02.08.2018, 08.01.2019, 15.01.2020 en op 30.08.2021; in Nederland op 01.12.2020. Al deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten. Zijn laatste asielaanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, beslissing betekend aan de betrokkene op 06.12.2021.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 21.12.2021 heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België en een partner in Nederland. Meer details hierover geeft de betrokkene niet. Uit het administratief dossier en de eerdere verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielaanvragen blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing.

In de bovenvermelde vragenlijst verklaart de betrokkene niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar met de dood bedreigd wordt. Betrokkene heeft maar liefst acht asielaanvragen ingediend in België en één in Nederland. Al deze aanvragen werden telken negatief afgesloten.

Betrokkene heeft met andere woorden niet kunnen bewijzen dat er vrees in het kader van artikel 3 EVRM bestaat. Artikel 3 EVRM is dan ook niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod van drie jaar wordt voorzien omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal en bij verstek 10 maanden gevangenisstraf had gekregen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet naar behoren wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een termijn van 3 jaar. Verwerende partij meent dat er een gevaar is voor de openbare veiligheid en dat voor het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is. Zij baseert zich daarvoor op de veroordeling op verstek tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Dit is evenwel niet correct.

Het verzet was immers reeds ontvankelijk op datum van de bestreden beslissing en ook de veroordeling was reeds gewijzigd.

Verzoeker heeft een veroordeling gekregen van 4 maanden gevangenis, doch met volledig uitstel. Verzoeker mocht hierop onmiddellijk de gevangenis verlaten. In tegenstelling tot DVZ oordeelde de correctionele rechter derhalve dat er geen gevaar is voor de openbare veiligheid, zoniet had de rechtbank geen straf met volledig uitstel toegekend. Het moet ook worden opgemerkt dat verzoeker nooit geweld heeft gebruikt en altijd heeft meegewerkt met de gerechtelijke instanties, hetgeen ook aantoonde dat er geen gevaar is voor de openbare veiligheid.

In geen geval kan worden gesteld dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is, wanneer verwerende partij duidelijk geen rekening heeft gehouden met de feiten en de beoordeling van de rechter. In de bestreden beslissing werd louter in het algemeen verwezen naar de veroordeling op verstek en het feit dat diefstal aan de slachtoffers niet alleen materiële, maar ook morele schade toebrengt. In casu was er sprake van winkeldiefstal waarbij verzoeker de goederen ook onmiddellijk heeft vergoed. Verwerende partij heeft ook hiermee geen rekening gehouden.

In de bestreden beslissing is duidelijk geen afdoende onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, niettegenstaande verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissingen kennis had of diende te hebben van het vonnis op tegenspraak. Verwerende partij heeft immers de bestreden beslissingen naar aanleiding van het verlaten van gevangenis door verzoeker. In ieder geval hebben de bestreden beslissingen verregaande gevolgen, aangezien deze verzoeker verhinderen om in de Schengenzone te blijven en zich te vestigen met zijn Nederlandse partner.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van drie jaar zonder enig afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker (en de diefstal), heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 2012 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zoals blijkt uit de vragenlijst hoorrecht heeft verzoeker familie in België en een affectieve relatie met mevrouw K.(...) N.(...). Beiden wensen in de nabije toekomst in het huwelijk treden en zich in België of Nederland vestigen.

Dit is echter onmogelijk door onderhavige beslissingen.

In casu werd de fair balance-toets door verwerende partij onvoldoende gemaakt.

Zie het arrest van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 juni 2018 (nr. 205 020):

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verwerende partij heeft niet getracht het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Verzoeker heeft hier namelijk een privéleven opgebouwd met zijn partner mevr. K.(...) N.(...), met Nederlandse nationaliteit en verwerende partij heeft hiermee geen afdoende rekening gehouden.

De formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privéleven en familieleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet afdoende is gebeurd.

Wetend dat verzoeker een vaste relatie heeft met een EU-burger, heeft verwerende een bevel om het grondgebied te verlaten én een inreisverbod aan verzoeker betekend, zonder in te gaan op deze affectieve relatie en verzoeker hierover desgevallend bijkomend te horen (miskenning redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel).

De vernietiging van de bestreden beslissingen is dan ook op zijn plaats.”

2.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling, die betrekking heeft op de (afwezigheid van een) termijn voor vrijwillig vertrek, zou worden geschonden.

Beide door verzoeker aangebrachte middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

2.9. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“op het moment van zijn arrestatie” “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. Deze vaststelling volstaat in beginsel voor de gemachtigde van de staatssecretaris om aan verzoeker in toepassing van de bovenvermelde wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren.

2.10. Wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, voert verzoeker in zijn eerste middel onder andere de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, die uitdrukkelijk als juridische grondslag voor de tweede bestreden beslissing wordt vermeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

Verzoeker betwist niet dat in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor dit bevel automatisch - tenzij er op grond van artikel 74/11, §2, van de vreemdelingenwet redenen zouden zijn om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod - gepaard gaat met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct te werk ging door zich te baseren op de veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wordt aangestipt dat de veroordeling van 7 december 2021 niet definitief is en dat het verzet op de dag van het nemen van de bestreden beslissing ontvankelijk werd bevonden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds op de hoogte kon zijn van het vonnis op tegenspraak dat na de behandeling van het verzet werd gevelde. Verzoeker beweert zelf dat hij door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden met volledig uitstel en een geldboete van 400 euro, maar hij staft deze bewering niet. Bovendien staat het gegeven dat verzoeker na verzet de gunst van het uitstel werd verleend en hij naderhand de gevangenis onmiddellijk mocht verlaten er niet aan in de weg dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid autonoom kon oordelen over de vraag of het gedrag van verzoeker de openbare orde of de nationale veiligheid zou kunnen schaden. In de tweede bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 07.12.2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een niet definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet ontvankelijk op 24.01.2022).

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat er een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd zonder enige afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Verzoeker weerlegt in elk geval niet dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij laat uitschijnen dat uit het reduceren van de strafmaat en het feit dat hij geen geweld heeft gebruikt zou aantonen dat er geen gevaar zou zijn voor de openbare orde. Hij toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van de

aard van de feiten die verzoeker heeft gepleegd te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

2.11. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten is verzoeker van oordeel dat geen deugdelijke 'fair balance'-toets werd doorgevoerd door de verwerende partij in het licht van zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.12. Uit het administratief dossier en de bijlage bij de nota met opmerkingen blijkt dat verzoeker op 21 december 2021 de gelegenheid kreeg een formulier hoorrecht in te vullen. Hoewel verzoeker een formulier in het Arabisch ter beschikking kreeg, ging hij bijzonder onzorgvuldig te werk bij het invullen ervan. Betreffende zijn gezinsleven gaf verzoeker te kennen dat er in België familieleden van hem verbleven. Daarnaast gaf hij aan dat hij in Nederland een langdurige relatie zou hebben. Verzoeker verzuimde echter om verdere details te verstrekken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de eerste bestreden beslissing naar aanleiding van deze eerder vage verklaringen van verzoeker het volgende:

"In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 21.12.2021 heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België en een partner in Nederland. Meer details hierover geeft de betrokkene niet. Uit het administratief dossier en de eerdere verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielaanvragen blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing."

Thans zet verzoeker in zijn middel uiteen dat hij familie in België heeft en een relatie met mevrouw K. N. en dat hij met haar in het huwelijk wenst te treden.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het administratief geen indicatie bevat van een privé- en gezinsleven. Ook in zijn middel levert verzoeker geen enkel concreet begin van bewijs van een daadwerkelijk beleefd privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door te besluiten dat geen gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Een afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin is slechts vereist indien er sprake is van een 'beschermenswaardig' privé- en/of gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen niet zouden steunen op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet afdoende zou hebben onderzocht of de gegevens niet correct zou hebben beoordeeld, dan wel kennelijk onredelijk zijn overgegaan tot het afleveren van een

bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod. Er werd geen motiveringsgebrek en/of een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN